

บทนำ

นิโคลัสมองבודี้การ์ดส่วนตัวหนึ่งก่อนจะกระซิบถามออกมาเสียงห้าว “ใคร”

“ไม่ทราบครับ แต่คิดว่าน่าจะเป็นหนึ่งในคู่แข่งทางธุรกิจของโอคอร์เนลอินเตอร์เนชันแนล”

“มันกล้าทำขนาดนี้เลยหรือ ไม่อยากจะเชื่อ” นิโคลัสมีสีหน้าครุ่นคิด เพราะในยุคสมัยนี้คู่แข่งทางธุรกิจไม่น่าจะกล้าทำอะไรโจ่งแจ้ง การฆ่าคู่แข่งจะเป็นการกระทำที่สิ้นคิดและเสี่ยงต่อการติดคุก และธุรกิจพังทลายได้มากพอจนน่าจะไม่มีใครใช้วิธีนี้กันแล้ว

“บางทีคุณสเตฟานีอาจจะรู้จักได้นะครับ” เมื่อได้ยินชื่อนั้นนิโคลัสก็ตีหน้าขีมิ สเตฟานีคู่มั่นของพี่ชายเขา ยายคุณหนูเอาแต่ใจและขี้แยะคนนั้นนะหรือ วันๆ ไม่ทำอะไรนอกจากแต่งตัวออกงานสังคมและช้อปปิ้ง ไม่รู้ว่าพี่ชายเขาคิดอะไรอยู่ถึงยอมหมั่นกับยายนั้น

“ยายคู่มั่นสมองกลวงของพี่ชายฉันนะหรือ ถามให้ตาย

ก็เท่านั้น แม่นั่นนะ”

“ทำไม ฉันทำไมไม่ทราบ ไ้ผู้ชายปากป๊อจ” สเตฟานี่ที่ถือของฝากจากญี่ปุ่นจากมารดาเอามาให้คุณลุงคุณป้าทันได้ยื่นไ้บ๊านีโคลัสนินทาเข้าพอดี จึงเอ่ยถามออกมาด้วยสีหน้าที่หงิกงออย่างไม่พอใจ

“ไม่ทำไม นอกจากจะสมองกลวงแล้วเธอยังไร้มารยาทอีกด้วย เข้ามาห้องทำงานฉันทำไมไม่เคาะประตู” ชายหนุ่มมองแม่คนสมองกลวงตรงหน้าด้วยสีหน้าดุๆ

สเตฟานี่ยกไหล่อย่างไม่แคร์ก่อนจะเอ่ยออกมาทั้งที่ใบหน้ายังเชิดสูง “ก็ไม่เห็นใครอยู่บ้าน เลยลองเดินมาที่นี้ดูก็แค่นั้น นี่ขนมแม่ฉันให้เอามาฝากคุณลุงคุณป้า รีบและรียา”

นิโคลัสพยายามไม่สนใจในสิ่งที่เธอพูด ชายหนุ่มพยักหน้าให้เจ้าหล่อนวางไว้ที่โต๊ะ “เสร็จแล้วก็ออกไปจากห้องทำงานฉันได้แล้ว ฉันจะทำงานต่อ”

“นี่นาย นายไ้ฉันอีกแล้วนะ” สเตฟานี่มองอีกฝ่ายอย่างโกรธจัด ยิ่งสายตาก็มองเธออย่างดูแคลนยิ่งทำให้เธอโมโหจนอยากจะเข้าไปช่วนหน้าหมอนี้ให้ละ

‘จะทำให้สาวๆ ไม่มาสนใจอีกเลย หน้อย ปากจืดดีนัก’

“ไม่อยากโดนไ้ก็ไปหาพี่ชายฉันโน่น ยายสมองกลวง”

“ไ้ปากป๊อจ ถ้านายฉลาดจริงก็คง เฮอะ ช่างเถอะ” หญิงสาวแบะปากไ้คนตรงหน้าอย่างเหยียดๆ ก่อนจะสะบัดหน้าพริตแล้วเดินออกจากห้องไปอย่างไม่แคร์

“นี่พูดให้มันจบนะยายโง่” เมื่อเห็นว่าเธอค้างอยู่แค่นั้น ชายหนุ่มจึงเดินเข้าไปรี้งแขนเรียวเสลาให้หันมากลับมาก่อนจะเค้นถามเธอเสียงเหยิ่ม

“ทำไม ถ้านันฉลาดแล้วทำไม”

สเตฟานียิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์เมื่อเห็นอีกฝ่ายเตือดร้อนขึ้นมาได้ “ก็ถ้านายฉลาดจริง นายก็คงไม่ได้บริหารแคโลร์คอสเล็ก ๆ แบบนี้หรอก นายมันก็โง่และไร้ศักยภาพเหมือนกันนะแหละ เป็นเพราะนาย รีบคู้หมั้นฉันถึงต้องทำงานหนักจนไม่มีเวลาให้ฉันเลยอ้อ”

เมื่อโกรธหล่อนเขียนคำสั่งขายหนุ่มจึงทนไม่ไหว ก็ล้มงบนดวบที่ปากเล็กนั้นเพื่อปิดคำพูดที่กำลังพ่นออกมาต่อว่าเขาอย่างหนักหน่วง พันคมๆ ขบเม้มจนรับรู้อุสเลือดก่อนจะอาศัยจังหวะที่เธอเพลอสอดแทรกกลิ่นร้อนผ่าวเข้าไปดูดกลิ่นความหวานอย่างย่ำมใจ

มือหนาลูบไ้ไปทั่วแผ่นหลังเนียนที่มีซุดแซกห่อหุ้มอย่างทนไม่ไหว ทว่าก่อนที่เขาจะทำอะไรมากไปกว่านั้น ฝ่ามือหนักๆ ของหล่อนก็ตบมาที่หน้าเขาอย่างแรง

เฝียะ!

“ไอ้ชั่ว” สเตฟานีมองคนตรงหน้าอย่างเจ็บช้ำเมื่ออีกฝ่ายกระทำกับเธอราวกับดอกไม้ข้างทาง ทั้งๆ ที่เธอเป็นถึงคุณหนูสเตฟานี ทายาทคนเดียวของสายการบินยักษ์ใหญ่ของอเมริกา

“หึ ชั่วแล้วไง ฉันก็เห็นเธออ่อนระทวยเข้ามาหาฉันนี่นา สงสัยคงจิตซิดไว้เสน่ห์จนพี่ชายฉันไม่ค่อยจะจูบเลยสิท่า ถึงจูบไม่เป็นสับปะรดแบบนี้” นิโคลัสรวนอีกฝ่ายด้วยสีหน้าที่เหนือกว่า ทว่าหน้าตาของเธอที่ไหลออกมาโดยไม่มีแม้แต่เสียงสะอื้นทำให้เขาเริ่มทำอะไรไม่ถูก

“ฉันเกลียดนาย” สเตฟานีก็ล้มงบนดวบที่ตกลงที่พื้นก่อนจะหันหลังเดินหนีออกจากห้องทำงานของนายบ้านี่อย่างรวดเร็วที่สุด “บ้า บ้า บ้า ไม่น่ามาที่นี่เลย”

เมื่อหญิงสาวออกไปแล้ว นิโคลัสก็เอ่ยออกมาเสียงขรึม

“อย่าพูดเรื่องนี้ให้ใครได้ยินเด็ดขาด”

“ครับ” ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเรื่องอะไร แม่ทริวิตคิดในใจ ก็ใครจะกล้าพูดว่านายน้อยนิโคลัสจูบคู้หมั้นพี่ชาย ขึ้นพูดออกไปยุ่งแน่ แม่นายน้อยโรเบอร์โตไม่ค่อยได้สนใจคู้หมั้นนัก แต่อีกฝ่ายก็ดูจะถนอมคุณหนูสเตฟาที่อยู่มาก ถ้ารู้ว่าน้องชายตัวเองทำแบบนี้ แฮ้อแค่คิดก็มองเห็นความวุ่นวายแล้ว

นิโคลัสพยายามตั้งสติให้กลับมาคิดเรื่องพี่ชายต่อ ทว่าไม่รู้ทำไมใบหน้ายายโง่ นั้นถึงตามติดเขาแบบนี้ ‘ยายสมองกลวง ตั้งแต่เด็กจนโตไม่เคยเปลี่ยนเลยจริงๆ ให้ตายเถอะ หนูดหิงิดชะมัด’

1

หนูน้อยสเตฟานี่และพี่ชายคนใหม่

“๖๖ ตัดดีใจร้าย ทำไมปล่อยให้คุณแม่ทิ้งสเตซี่ ฮือๆ หนูเกลียดแต่ตัดดี” หนูน้อยสเตฟานี่ร้องไห้ประท้วงบิดาในงานวันเกิดตอนอายุเจ็ดขวบที่ไร้มารดาต่างจากทุกปี

“ไม่เอาน่ายายหนู ป้าแอนนาดูคุณหนูของป้าหน่อยสิ” สตีฟดูลูกสาวที่ยังเด็กและไม่มีวันเข้าใจเรื่องของผู้ใหญ่ก่อนจะเรียกพี่เลี้ยงให้มาดูลูก

หนูน้อยกรีดร้องอย่างหนักเมื่อบิดาไม่เพียงแต่มองข้ามความรู้สึกของตนแต่ยังทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เก็บป้อมๆ จึงเดินหนีก่อนจะชนกับยักษ์ตัวโตที่เดินมาทางถนนพอดี ดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตาเงยขึ้นก่อนจะผลึกอีกฝ่ายด้วยความพาล

“ถอยไปนะ มาขวางหนูทำไม”

“ยายชี้แย่นี้ใครครับแต่ตัด” นิโคลาสถามไปอีกเรื่องก่อนจะมองเด็กสาวแก้มป่องด้วยสีหน้าเอ็นดู

“เจ้าของงานนี่งินิด คนสวยทำไมมาร้องไห้ตรงนี้ หีม”

หนูน้อยสเตฟาเน่้มองสองคนทั้งน้ำตาค่อนจะนั่งเงียบไม่ยอมตอบ เมื่อพี่เลี้ยงเดินมากอดจึงหันไปสวมกอดอีกฝ่ายแล้วร้องให้อยู่อย่างนั้น

ปาที่สั้นหนึ่งไปเมื่ออยู่ดีๆ ก็ถูกใครบางคนจับ ไบหน้าที่บวม เพราะผ่านการร้องไห้หันไปมองก่อนจะสะดุ้งออก

“เด็กซี้แยะคือเด็กไม่น่ารักนะรู้ไหม”

“ก็ไม่มีใครรักเค้าอยู่แล้ว” หนูน้อยเถียงพร้อมทั้งกอดพี่เลี้ยงที่ปลอบตนเสียงสะอื้น

“ถ้าอยากให้มีคนรักต้องหยุดร้องไห้แล้วพี่จะหาพี่ชายมาให้เอาไหม”

เสียงกระซิบของพี่ชายแปลกหน้าทำให้หนูน้อยต้องแอบหันไปมองก่อนจะปาดน้ำตา “เอามาจากไหน”

“พี่เป็นพี่ให้ก็ได้ สนใจหรือเปล่า” นิโคลัสยิ้มให้เด็กสาวอย่างอ่อนโยน มองสีหน้าลังเลน้อยอย่างเอ็นดู

“เป็นแล้วห้ามทิ้งเค้านะ ถ้าทิ้งเค้าจะเกลียดพี่ตลอดชีวิตเลย” หนูน้อยชู่ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้อีกฝ่ายอีกนิด

“สัญญาเลย ถ้าเราไม่ตื้อนะ”

“เค้าไม่ตื้อ” หนูน้อยเถียงก่อนจะกอดคอคนที่อุ้มเธอจนตัวลอย

“นั่นคุณหนูจะไปเป่าเค้กแล้วใช่ไหมคะ” จากที่จ๊ะพาคูณหนูไปล้างหน้าและปลอบในห้องน้ำ กลับกลายเป็นว่าคุณหนูของเธอเจอพี่คนใหม่เสียอย่างนั้น แล้วก็ไม่ใช่ใครที่ไหน ลูกชายคนรองของเจ้าของโรงแรมแห่งนี้เอง

สเตฟาเน่้มองพี่ชายก่อนจะยอมไปเมื่ออีกฝ่ายอุ้มพาเธอเดินกลับเข้าไปในห้องอาหารที่ปิดเพื่อแขกวีไอพีอย่างตระกูลแวนเดอร์สัน

“อ้าวหลานชาย ไปไงมาไงถึงไปเจอกับตัวแสบของลุงได้”
สตีฟร้องทักนิโคลัสและริคาร์โดผู้เป็นพ่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ผมมาดูความเรียบร้อยนะคะ” ริคาร์โดตอบพร้อมทั้งมอง
หนูน้อยในอ้อมแขนลูกชายคนรองด้วยสายตาเอ็นดู

“พนักงานที่นี่เทรณมาดีทุกคน อย่าห่วงเลยนะ อีกอย่างแค่งานเล็กๆ ให้ย้ายหนูลิมอะไรบางอย่างแค่นั้น” ทางเสียงก็มองลูกสาวที่ซบหน้ากับอกเด็กชายด้วยสีหน้าสงสาร

ใช้ว่าเขาจะอยากหย่า แต่การที่เมียคบชู้กับบอดีการ์ดส่วนตัวมันหยามศักดิ์ศรีของเขาจนเกินจะรับได้ เขาทำงานหนักเพื่อปรนเปรอลูกเมีย แต่ฟีโอน่ากลับทำเขาชะแทบกระอัก ไม่เพียงแค่นั้น อดีตภรรยายังเรียกร้องเงินกว่าร้อยละล้านเหรียญแลกกับลูกสาวอย่างสเตฟานี่ แน่แน่นอนว่าเขาอมจ่าย เพราะไม่ยอมให้สเตฟานี่ต้องมาอ่านข่าวอื้อฉาวของพ่อกับแม่ตัวเองตอนโต

“เสียใจด้วยนะคะ” ริคาร์โดที่ทราบข่าวจากวงในมาบ้างเอ่ยกับเพื่อนรุ่นพี่ในวงการธุรกิจ

“ดีแล้วแหละที่มารู้ตอนยายหนูยังเด็ก ว่าแต่รีบกันหรือเปล่า ถ้าไม่ ขอเชิญร่วมงานกับเราลักประเดี๋ยวนะ”

นิโคลัสมองหน้าบิดาและอุมมายเด็กซีแย้ที่ตอนนี้กอดคอเขาแน่นตรงไปยังโต๊ะที่มีเค้กรูปหมูสีชมพูหรือเพพพ้าพิกที่ได้รับอิทธิพลมาจากอังกฤษด้วยสีหน้าเอ็นดู

“เป่าเค้กก่อนนะ”

“พี่เป่ากับเค้าด้วยนะ” เธอร้องขอพร้อมทั้งหลับตาเมื่อทุกคนร้องเพลงอวยพรวันเกิด ก่อนที่ปากน้อยๆ จะเป่าเทียนวันเกิดจนน้ำลายกระเด็น โดยที่ตลอดเวลาที่ยังอยู่ในอ้อมแขนของพี่ชายตัวโต

“สุขสันต์วันเกิดนะคนสวย”

“ขอบคุณค่ะ” หนูน้อยสเตฟานี่หอมแก้มพี่ชายคนใหม่พร้อมทั้ง

กอดคอแน่นจนได้ยินเสียงบิดาที่กระแอมนั้นละ จึงหันไปหอมแก้มบิดาด้วย แต่ทำได้ยอมปล่อยให้มือจากคอของพี่ชายตัวโตแต่อย่างใด

“สเตซี่ลงมายืนดีๆ ลีลูก พี่เขาหนักนะ”

หนูน้อยได้ยินปุ๊บก็หันหน้าบูดบึ้ง พร้อมทั้งมองพี่ชายด้วยสีหน้าไม่แน่ใจในน้ำหนักของตน “เค้าอ้วนหรือ”

“ไม่อ้วนหรอก อวบอืดกำลังน่ารัก” นิโคลัสตอบพร้อมทั้งยิ้มให้แม่หนูน้อยที่ยิ้มร่าอย่างพอใจ

“งั้นพี่มาหาเค้าทุกวันเลยนะ” หนูน้อยยกนิ้วขึ้นขอคำสัญญา ก่อนจะยิ้มเมื่ออีกฝ่ายยอมทำพันธสัญญาแต่โดยดี

“งั้นก็ให้พี่เขาพักแขนบ้างนะลูก”

หนูน้อยสเตฟานียอมลงยืน แต่ยังคงยึดขาทางเกงพี่ชายตัวโตอยู่ตลอด จนเวลาผ่านไปร่วมสองชั่วโมง หนูน้อยจึงซบหน้าลงกับอกของพี่ชายคนใหม่เมื่อความมั่งงุ่นเข้ามาเยือน

“ส่งมาให้ลุงเถอะ วันนี้ขอบใจมากนะหลานชายที่ยอมอยู่เป็นเพื่อนลูกสาวลุง”

“ไม่เป็นไรครับ” นิโคลัสมองใบหน้าที่หลับพร้อมอย่างเอ็นดู และยอมส่งหนูน้อยให้คนเป็นพ่อแต่โดยดี

“อย่าถือสาลูกสาวลุงเลยนะ คำสัญญาก็ไม่ต้องไปคิดมากแกยังเด็ก”

นิโคลัสหลบตามองพวงผมดอกหนาของหนูน้อยก่อนจะเงยฟังอย่างเดียวไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาสนทนากับ สตีฟ แอนเดอร์สัน อีกสองสามประโยคก็ขอตัวกลับ เพราะตอนนี้ก็จะสองทุ่มแล้ว แน่نونว่าบิดานั้นขอตัวกลับก่อนเพราะต้องกลับไปรับประทานอาหารค่ำกับมารดา โดยที่เขายังอยู่ร่วมงานเพราะยายหนูซื่ออันไม่ยอมปล่อยให้ และเขาเองก็แอบสงสารยายหนูนี้เหมือนกัน

“คุณหนูคะ เพื่อนๆ เริ่มมาโรงเรียนกันแล้วนะ ออกไป
ทักทายเพื่อนๆ หน่อยดีไหมคะ”

หนูน้อยสเตรซึ่สับัดหน้าพรืดเมื่อต้องมาโรงเรียนโดยไร้เงา
มารดาในวันแรก ดวงตากลมโตเริ่มวาวน่าขณะมองเพื่อนๆ ที่มี
คุณแม่มาส่งพร้อมทั้งหอมแก้มด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“นั่นคุณหนูโอคอร์แนลเพื่อนคุณหนูนี้คะ แล้วนั่นคุณนิโคลัส
พี่ชายใจดีวันนั้นไงคะ”

คำพูดของป้าแอนนาทำให้ใบหน้าเศร้าสร้อยงยขึ้นก่อนจะ
ยิ้มกว้างเมื่อเห็นใครบางคน เข้าป้อมวิ่งตรงไปยังประตูและเกาะขา
พี่ชายใจดีห่มบ

“เรียนที่นี้เหมือนกันหรือนี่” นิโคลัสมองคนที่วิ่งมากอดขาเขา
อย่างเอ็นดู ก่อนจะวางน้องสาวตัวน้อยที่น่าจะวัยเดียวกันลงพื้น

“นี่สเตซึ่ ตัวมากอดขาพี่เราทำไม” หนูน้อยมารียามองเพื่อน
ที่มากอดพี่ชายด้วยดวงตาวาววับ มีน้อยกอดคอพี่ชายเอาไว้แน่น
ในขณะที่มือก็เกาะมืออวบป้อมของสเตฟานี่ออก

“ไม่เอาน่ารียา” นิโคลัสมองสงครามย่อมๆ ของเด็กแกแ่แดด
ทั้งสองคนอย่างเอ็นดู ทว่าดูเหมือนสงครามแบบเด็กๆ จะลุกลาม
กว่าที่คิด เพราะมีน้อยของทั้งคู่เริ่มบัดกันจนแดงเถือก

“พี่เขาเป็นพี่ชายของเรา” สเตฟานี่เถียงพร้อมทั้งมองเพื่อนด้วย
ดวงตาเขียวบัด

“พี่เราต่างหาก ตัวอย่ามาซึ่ตู่นะ” มารียามองเพื่อนด้วยสีหน้า
บึ้งตึง

“พอแล้วทั้งสองคน” นิโคลัสเอ็ดเสียงดูพร้อมทั้งอ้อมร่างอวบ
ของทั้งคู่ขึ้น

“ไม่พอ นิคก็เป็นพี่ชายรียา”

นิโคลัสส่ายหน้ากับน้องสาวตัวน้อยที่เถียงทันควันก่อนจะ

อมยิ้มเมื่อยายเบียดก็ยังไม่ลดราวาคอก มีหน้าซำยังกอดคอเขาแน่น

“พี่เขาเป็นพี่ชายเราเหมือนกัน”

“อย่ามากอดคอพี่เรานะ”

“เราจะกอด พี่คนนี้เป็นของเรา”

“นิสัยไม่ดี ซี้ตุ้”

สเตฟาเริ่มเบะปากเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมง่าย ๆ ดวงตากลมโตะมองคนที่ตนกอดคอเอาไว้อย่างน้อยใจ เมื่ออีกฝ่ายไม่เลือกตนอย่างที่เคยบอก

“จู้ๆ อयर้องให้หะตัวเล็ก” นิโคลัสบอกยายเด็กซี่แยเสียงเข้มก่อนจะกลอกตาเมื่ออีกฝ่ายปล่อยโฮออกมา ส่วนน้องสาวตัวแสบก็เริ่มเบะปากไม่ต่างกัน

“เอาเข้าไป” ชายหนุ่มอุ้มทั้งคู่ไปนั่งบนเก้าอี้ กล่อมทั้งสองคนอยู่สักพักเสียงร้องให้จึงเงียบลง

“ดีกันได้อร่อยยัง” เขาก็ลงถามน้องสาวกับยายตัวเล็กที่อยู่บนตักก่อนจะอมยิ้มเมื่อทั้งคู่มองเมินไปทางอื่น

“นิสัยไม่ดีพี่ไม่รักนะ” ทันทีที่พูดจบทั้งคู่ก็หันมามองหน้ากันก่อนที่มารีจะยกมือขึ้นรื้อให้คู่กรณีจับ

“พี่เขาเป็นพี่เราเหมือนกันนะ” สเตฟาเน่มองหน้าเขาก่อนจะหันไปบอกคนที่หวงพี่ชายอย่างต่อรอง

“ก็ได้ เรามีพี่สองคน แบ่งให้ทั้งสองคนเลย”

“จริงเหอ” สเตฟาเน่ตาวาวับเมื่อได้ยิน ก่อนจะนินหน้าเมื่อพี่ตัวโตกอดตนแน่นกว่าปกติ

“จะดีกันได้อร่อยยัง พี่ต้องไปเรียนเหมือนกันนะ” เขาเร่งพลางมองทั้งคู่ที่จับมือกันฉันทมิตรอย่างพอใจ แม้จะตึงตากับความรู้สึกกรุ่นๆ ยามที่ยายตัวเล็กดีใจที่จะได้เป็นน้องของพี่ชายตนอีกคนก็ตาม

“ดีมาก เออละ เข้าห้องเรียนได้แล้ว” เขาวางร่างน้อยของทั้งคู่ลงที่พื้น แล้วมองมืออวบป้อมที่กระตุกทางเกงด้วยสีหน้ากังวล

“อะไรอีกล่ะตัวแสบ” เขาก็มองถามก่อนจะถูกสาวน้อยหอมแก้มแล้วเดินผละจากไปด้วยอาการใจกระตุก ในขณะที่น้องสาวอย่างมาริยาก็หอมแก้มอีกข้างและเดินตามเพื่อนไปห้องเรียนอย่างว่าง่าย

“นี่” เทรอขยายตัวเล็กของแก” โรเบอร์โตเอ่ยถามน้องชายพลางมองหนูน้อยสเตฟานี่ที่ติดสอยห้อยตามน้องสาวเขามาที่บ้านเป็นรอบที่ห้าของเดือน แต่เขาเพิ่งมีโอกาสเจอ

นิโคลัสมองสบตาพี่ชายแล้วยกไหล่ก่อนจะตอบสั้นๆ “ครับ”

“น้องยังเด็กอยู่เลยนะ”

นิโคลัสมองหน้าพี่ชายเมื่ออีกฝ่ายกระเซ้าแบบนั้น ทว่าไม่ทันที่เขาจะได้พูดอะไรต่อ มารดาก็ชิงเอ็ดคนเป็นพี่ใหญ่โต

“พูดอะไรนะรีบไป”

“ผมแค่แกล้งน้องเล่นน้ามอมมี”

“พูดแบบนี้เดี๋ยวบ้านแอนเดอร์สันก็เอาเรื่องครอบครัวเราหรอก”

เมื่อมารดายังคงเอ็ดพี่ชาย นิโคลัสจึงออกรับแทนแม่ในใจจะเต้นรัวกับคำถามนั้นก็เออะ “พี่รีบกระเซ้าผมเล่นเฉยๆ ฮะมอมมี”

“พูดเล่นก็ไม่ได้ น้องเป็นเด็กผู้หญิง”

นิโคลัสหลุบตาลงเมื่อมารดาเอ็ดพี่ชายด้วยน้ำเสียงจริงจัง เด็กหนุ่มอาศัยจังหวะนั้นเสียงจากมาโดยจุดมุ่งหมายคือร่างเล็กของน้องสาวและสเตฟานี่

“เล่นอะไรกัน”

“นิค พี่มาช่วยซื้อของร้านรียาหน่อย”

นิโคลัสมองใบหน้ามุ่มของยายตัวเล็กที่เป็นแขกของบ้านแล้ว หลบตาลงเมื่อต้องเลือกระหว่างน้องสาวกับน้องคนใหม่ ขณะกำลัง ซึ่งใจอยู่นั้น พี่ชายที่เผลอมาตอนไหนไม่รู้ก็พุ่งไปเหมาร้านค้าของเด็กหน้ามุ่มจนหมด นั่นหมายความว่าเขาคงต้องเหมาร้านมารียา ให้หมดเช่นกัน

“อ้าว ชายหมดแล้วก็กลับเข้าไปอาบน้ำ ล้างมือ กินข้าวได้แล้ว ลินะ”

นิโคลัสมองมือน้อยสาละวนเก็บของอย่างมีระเบียบก่อนจะ ยื่นมือไปรับของจากน้องสาว ส่วนพี่ชายตนก็รับหน้าที่ดูแลสเตฟานี่ ไปโดยปริยาย

ทว่าเดินมาได้สักพักเขาก็กลับถูกอะไรบางอย่างสะกิด เขาเรียวยาวหยุดชะงักก่อนจะก้มมองต้นเหตุที่หยิกตนหลายต่อหลายที

“อะไรตัวเล็ก”

“นิสัยไม่ดี”

“หือ” เขาครางในลำคอเมื่อถูกกล่าวหาแบบนั้น ก่อนจะ ประมวลผลแล้วนึกได้ว่าอีกฝ่ายหมายความว่าอย่างไร “พี่จะหามาของเราทั้งคู่อยู่แล้ว”

“เฮอะ”

ชายหนุ่มอมยิ้มกับใบหน้าแสลงอนนั้น เขาทรุดตัวลงนั่งบน ส้นเท้า ลูบศีรษะนุ่ม “ทำยังไงถึงจะหายอน ฮี”

“ไม่หายง่ายๆ หรือ”

แก้มแดงที่โป่งพองข้างหน้าหยิกจนอดใจไม่ไหว ชายหนุ่มบิ๊บ เบาๆ อย่างมันเขี้ยว ทว่าอีกฝ่ายกลับร้องลั่นจนเขาตกใจ “เฮ้ย”

“แกลั่นเค้าทำไม”

“แก้มเรานั้นหน้าหยิก” เขาตอบก่อนจะจับร่างที่ตื่นร่า ใบหน้า กลมมิดเบิ้ลวางเบือนหน้าไปทางอื่น

“สเตรซี่เกลียดพี่ที่สุดเลย”

“จู้ๆ รู้หรือเปล่าว่าพุดอะไรออกมา” นิโคลัสเอ็ด จับแก้มนุ่มให้หันกลับมา

“กะ ก็พี่แกลิ่ง”

“พี่เปล่า พี่แค่เอ็นดู”

“เอ...เอ็นดู” เด็กหญิงเอียงคอ ทวนคำด้วยความฉงน

“ไหนเจ็บไหม” นิโคลัสเปลี่ยนเรื่องพลางลูบแก้มนุ่มที่มีรอยแดงจางๆ แม้ว่าตนนั้นจะเบามือแล้ว เมื่อใบหน้ากลมพยับหงึๆ เขาก็กดปากที่แก้มนุ่มเพื่อปลอบโยน

“ดีขึ้นไหม”

ใบหน้าแสลงอนแทนที่ด้วยรอยยิ้มก่อนจะพยับหงึๆ

“สเตรซี่รักนิโคลัสที่สุด”

นิโคลัสหัวเราะกับคำบอกรักของหนูน้อยที่เพ็งงอนเขาไปหยกๆ “เอายังไงกันแน่ เดี่ยวเกลียดเดี๋ยวรัก”

“ตอนนี้อีกที่สุด”

ดวงตาคมมองคนตัวเล็กอย่างอ่อนโยน ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนก่อนจะจับจูงมือน้อยเดินเข้าบ้าน ป่านนี้ทุกคนคงรอเขาและคนตัวเล็กแย่งแล้ว

ทว่าก่อนที่จะก้าวเข้าไปในคฤหาสน์หรู เขาก็อดที่จะกำจับคนตัวเล็กอีกครั้งไม่ได้

“จำคำพุดตัวเองไว้ด้วยล่ะ”

“สเตรซี่จำได้แน่นอนอยู่แล้ว”

“จำได้ยังไง” เขาระหีบถาม มองแก้มป่องที่พองขึ้นอย่างน่ารัก

“สเตรซี่รักนิโคลัสที่สุด รักน้อยกว่าแต่ดีดึ้นิดหนึ่ง”

เมื่อได้คำตอบที่พอใจ นิโคลัสจึงให้รางวัลคนตัวเล็กอีก

สองฟอดก่อนจะนำหนูน้อยไปส่งให้พี่เลี้ยง

หลายวันผ่านไป หนูน้อยสเตฟาที่ชะงัดคอกหาพี่ชายคนโปรด
ทว่ากลับไร้แวว มีเพียงมารีญาและโรเบอร์โตเท่านั้นที่อยู่บ้าน

“นิกไปไหน”

“พี่เขามีเดต”

สเตฟาที่เอียงคอมองเพื่อนอย่างไม่เข้าใจ

“เดตคืออะไร”

“เดตคือไปกินข้าวดูหนังกับสาว ๆ สวย ๆ” หนูน้อยมารีญาตอบ
อย่างแก้แค้นเพราะแอบได้ยินสาวใช้ซุบซิบกัน

“เราไม่ยอม นิกเป็นของเรา”

“ไม่ใช่ชะงัดหนูน้อย นิกเป็นพี่ชายเรา” มารีญาแก้ ทว่าเพื่อนกลับ
ร้องไห้ลั่นจนพี่ชายคนโตที่นั่งอ่านอะไรสักอย่างในจอแท็บเล็ตอยู่
ต้องวางมันลงแล้วเดินมาหาสเตฟาที่

“เราไม่ยอม ไม่ยอมนะ”

“มีอะไรกันหรือยายน้อง”

โรเบอร์โตถามน้องสาวพร้อมทั้งมองหนูน้อยสเตฟาที่ร้องลั่น
อย่างไม่เข้าใจ

“สเตฟี่ไม่พอใจที่นิกมีแฟน” มารีญาฟ้องพี่ชายก่อนจะเริ่ม
เบะหน้าเตรียมร้องตามเพื่อน

“หยุดเลยทั้งสองคน เฮ้อ”

โรเบอร์โตมองหนูน้อยทั้งสองคนแล้วก็อึดอัดกุมขมับไปบนตัก
ก่อนจะเห่กล่อมแล้วพยายามอธิบาย ซึ่งไม่รู้ว่าจะคนที่ร้องไห้ก่อนจะ
เข้าใจไหม ส่วนน้องสาวอย่างมารีญาเขาคิดว่าคงร้องตามเพื่อน
มากกว่า

“นิโคลัสมีคณรักก็ไม่ได้หมายความว่าพี่เขาจะรักเราสองคน

น้อยลง นิคยังเป็นพี่ชายของสเตซี่และรียาเสมอ “ไม่เปลี่ยน”
ใบหน้าป้อมมุดบึ้งเพราะตนนั้นไม่ยอมให้นิโคลัสมีแฟน เธอ
ไม่ชอบ ไม่ยอม...เธอจะจนนิคจนกว่าอีกฝ่ายจะไม่มีแฟน

๒

ความหลังและความเกลียดชัง

ทว่าเวลาผ่านไปหลายเดือน จากความน้อยใจกลับกลายเป็นความเสียใจเมื่อนิโคลัสยังไม่ติดบ้าน หนูน้อยไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนไม่เอ็ดนิโคลัส มาริยาเองก็ไม่หยุดหงิดหรือโกรธอีกฝ่ายเหมือนตนเอง สเตฟาโน่ที่จะอายุครบแปดขวบในอีกไม่กี่เดือนบอกตัวเองว่าตนจะโกรธนิโคลัสให้นานกว่าเดิม เพราะผ่านมาหลายเดือนแล้วแต่เธอเจออีกฝ่ายแทบนับครั้งได้

“วันนี้ทำไมกลับบ้านเร็วได้ล่ะนิก”

ใบหน้าป้อมของแขกประจำบ้านเงยขึ้นเมื่อได้ยินชื่อนั้น ทว่าเพราะยังโกรธอีกฝ่ายอยู่จึงสบัดหน้าพริต ไม่สนใจว่ารายนั้นจะทรุดตัวลงนั่งเคียงข้างอย่างไร

“เป็นอะไรตัวเล็ก”

มีน้อยพยักมือที่เอื้อมมาจับศีรษะอย่างไม่พอใจ หนูน้อยตาแดงพร้อมทั้งบอกตัวเองว่าต้องโกรธอีกฝ่ายให้นานที่สุด

“เป็นอะไร ทิม” นิโคลัสมองคนตัวเล็กพร้อมทั้งหันไปมอง

บิดามารดาที่ส่ายหน้ายิ้มๆ อย่างเอ็นดูอีกฝ่ายไม่ต่างจากลูก

“คงอนที่เราไม่ค่อยอยู่บ้าน มาตอนไหนก็ไม่เจอ”

“อ้อ งามนี่เอง” นิโคลัสพึมพำ ชายหนุ่มอ้อมร่างน้อยมานั่งตัก
ก่อนจะอ้อยายตัวเล็กด้วยการจับที่ศีรษะหอมรัวๆ ทว่าอีกฝ่ายกลับ
ตื่นเร้าจนเขาแทบจะทำหลุดมือ

“อยู่นิ่งๆ ลี” ชายหนุ่มเอ็ดและอึ้งเมื่อเด็กพยคร้องให้ออกมา
ในขณะที่มีोन้อยก็รัวทุบตนอย่างไม่อ้อมแรง

“อย่ามาใกล้เค้านะ”

“อ้าว โกรธอะไรพี่บอกมาซิ” นิโคลัสก้มหน้าถามไปหน้า
ที่บิดเบ้ มีोन้อยที่ทุบตัวเขาตอนนี้ปาดน้ำตาจนใบหน้าเลอะซ่าง
น่าขันและน่าเอ็นดู

“อ้าว เพิ่งรู้ว่าเป็นใบ้” เมื่อคนตัวเล็กยังไม่พูด เขาจึงกระซำ
เสียงนุ่ม ชายหนุ่มมองจานอาหารที่ยังไม่พร่องแล้วก็ใช้ส้อมจิ้ม
แซนดวิชชิ้นพอดีคำมาจ่อตรงปาก ทว่าอีกฝ่ายยังเป็นหน้าหนี

“กินอะไรหน้อยนะเด็กดี”

“ไม่”

“งั้นพี่ออกไปข้างนอกดีกว่า”

มีोन้อยยึดเสื้อของนิโคลัสเอาไว้แน่น แล้วยอมกินอาหาร
ที่อีกฝ่ายป้อนโดยที่หน้ายังบุดั้ง เพราะยังโกรธเขาอยู่

เด็กหนุ่มป้อนอาหารยายตัวเล็กสลับกับกินอาหารของตนไป
จนอีกฝ่ายอ้อมจึงหยุดตาม นิโคลัสขอตัวกับทุกคนโดยอ้อมร่างเล็ก
ของหนูน้อยสเตฟานี่มาด้วย ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมอย่างง่ายดาย

“ยายหนูติดนิคกว่าใครเลยนะคะ” กิ่งเพชรเอ่ยกับสามีพลาง
มองมารียาที่เกาะพี่ชายคนโตอย่างโรเบอร์โตแน่นไม่ต่างกัน

“แกอาจจะเหงานะ”

“แต่รียาไม่เหงานะ รียามีร็อบบี้”

“จ้ะ อ้อนพีทั้งวันเลยนะเราเนอะ” กิ่งเพชรหยอกลูกสาวก่อนจะมองไปยังลูกชายคนรองที่อุ้มแม่หนูสเตฟานีออกไปนั่งในสวน
 นิโคลัสโตและเริ่มออกเดทกับสาว ๆ ด้ ถ้าจะเทียบกับโรเบอร์โตในช่วงอายุเท่ากัน ลูกชายคนรองของเขามีสาวเยอะกว่าคนเป็นพีจนเธออดกังวลไม่ได้ ทว่าเพราะรู้ดีว่าวัยนี้ห้ามยาก จึงทำได้แค่ดูอยู่ห่างๆ

“นิคหายไปในไหนมา”

“โตจนเริ่มซักพีแล้วหรือยายน้อง” เขาเลี้ยงที่จะตอบว่าตนออกเดทกับสาว ๆ อยู่ เพราะไม่อยากให้ยายตัวเล็กร้องไห้

“สเตซี่เกลียดนิก” ไบหนักลมบิตเบ้ขณะเอ่ยออกมา พีชายใจดีเปลี่ยนไป เขาไม่สนใจตนเหมือนเคย

“จู้ๆ ไหนคราวก่อนบอกว่ารักพี”

“ไม่รักแล้ว พีทั้งน้อง”

“ไม่เคยทิ้งเสียหน่อย พีแค่มิธูระ”

“ไม่เอา น้องไม่ให้พีมิธูระ”

“ได้ที่ไหนกันละตัวเล็ก” นิโคลัสเข้าน้องน้อยก่อนจะกอดร่างอวบเข้ามาแนบอก ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมแต่โดยดี

“ถ้าหายไปในอีกเค้าวจะเกลียดพีตลอดไปเลย”

นิโคลัสคิดว่าเจ้าตัวองนอนตามประสาเด็กๆ จึงไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา ชายหนุ่มจับผมตัดหูให้หนูน้อยสเตฟานี ซักถามว่าที่ผ่านมามีทำอะไรไปบ้าง เขาอยู่คุยกับยายตัวเล็กสักพักก่อนจะมีสายเข้า จึงพาอีกฝ่ายไปส่งให้พีเลี้ยง ส่วนตนนั้นก็ออกไปข้างนอก โดยไม่รู้เลยว่ามิดวงตากลมโถมมองตามหลังอย่างตัดพ้อ

‘ไหนดว่าจะไม่ทิ้งเค้าใจ’

ปากน้อยบิตเบ้ แล้วร้องไห้เสียบๆ โดยมีแอนนาผู้เป็นพี่เลี้ยง

คอยปลอบ ทว่าหนูน้อยกลับเสียใจและผิดหวังกับพี่ชายคนโปรดจนไม่มีกะจิตกะใจทำอะไร ไม่ว่าจะมารียาและโรเบอร์โตจะเพียรพยายามเพียงใด

“งั้นกลับบ้านกันนะคะคุณหนู วันนี้คุณนำมาเยี่ยมด้วยนะคะ”

เมื่อได้ยินใบหน้าที่บิดเบ้ก็เริ่มดีขึ้น น้ามารีसान้องสาวของมารดาฆาตคนอย่างนั้นหรือ หนูน้อยพยักหน้ารับเจือสีอื่น ขณะที่รถคันหรูเคลื่อนออกจากคฤหาสน์หรู ใบหน้าที่บวมเป่งเพราะผ่านการร้องไห้มาอย่างหนักก็เซิดขึ้น

‘เค้าเกลียดนิกที่สุดเลย...คนผิดสัญญา’

“อ้าว วันนี้แขกประจำไม่มาหรือจ้ะ” นิโคลัสเอ่ยถามน้องสาวด้วยสีหน้าสงสัยเมื่อแขกประจำหายไป จะว่าไปเขาก็ไม่ทันจะได้สังเกต เพราะตนนั้นขลุกอยู่กับเบลล่าแฟนสาวคนล่าสุดที่เป็นเชียร์ลีดเดอร์โรงเรียนในทุกวันเสาร์และเวลาว่างหลังเลิกเรียนจะมีแค่วันจันทร์ พุธและศุกร์ที่ต้องเข้าไปดูงานที่สำนักงานบิดาเท่านั้นที่ตนไม่ได้อยู่กับแฟนสาว และวันอาทิตย์ที่เป็นวันครอบครัว แม้จะเคยมีแฟนมาหลายคน แต่กับเบลล่ากลับต่างออกไป เขาชอบอยู่กับเธอ ชอบนิลัย ตลอดจนเรื่องนั้นตามประสาวัยรุ่น

หนูน้อยมารียานั้นตอนนี้เกาะติดพี่ชายคนโตหนีบ ทว่าตั้งแต่อีกฝ่ายเริ่มทำงานก็กลับบ้านดึกจนเธอแทบจะไม่เห็นหน้าไม่ต่างจากนิโคลัส

“สเตซี่ไม่มาแล้ว”

“หืม ทำไม” นิโคลัสมองหน้าพี่ชายด้วยความสงสัย ทว่าอีกฝ่ายกลับยิ้มมุมปากราวกับมีเลศนัย

“อยากรู้ก็ถามเจ้าตัวสิ”

“ผมไม่ว่างพีกี่รู้ ว่าไงเรา เพื่อนหายไปไหน ทำไมจะไม่มา

ที่นี้อีก” นิโคลัสหันไปหลอกล่อน้องสาว ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมบอกรายละเอียด

“สเตซี่มีแม่ใหม่”

“ยังงี้” ถามอย่างไม่เข้าใจ ในเมื่อมารดาสเตฟานีเลิกกับสตีฟ แล้วรายนั้นก็ทำแต่งงาน อยู่ดีๆ ทำไมไม่มีเสียใหม่ได้

“ก็น้ำของสเตซี่ไง คุณน้ำมาเป็นคุณแม่ ดีสุดๆ เลย”

“อ้อ” ได้ยินแบบนี้ นิโคลัสก็อดดีใจแทนยายเด็กซึ่งนอนคนนั้น ไม่ได้ มีแม่ก็ดีเหมือนกัน จะได้ไม่เหงา

“งั้นเราก็คงเหงาแย่ เพื่อนไม่มาหา”

“เหงา แต่รียามีมอมมี” มาริยาเอ่ยพร้อมกับวิ่งไปสวมกอดมารดาที่เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นอย่างออจดอ้น

“ทำไมวันนี้ไม่ค่อยอยู่บ้านได้”

นิโคลัสเดินเข้าไปสวมกอดมารดาบ้างเมื่อเห็นสายตาดูของท่าหน้า เพราะเขาไม่ได้กินข้าวที่บ้านมานานหลายเดือนแล้ว ไม่นับวันอาทิตย์ที่เป็นประเพณีของครอบครัว

“เพราะผมคิดถึงมอมมี”

“ปากหวาน ได้ข่าวว่าสาวๆ เยอะจนนับไม่หวาดไม่ไหว” กิ่งเพชรมองค้อนบุตรชายคนรองอย่างหมั่นไส้

“ไม่เยอะเลยครับ ผมมีคนเดียว”

คนเป็นแม่มองใบหน้าหล่อเหลาของลูกชายที่เรียนอยู่ไฮสกูลเกรดสิบเอ็ดนิ่ง “สัญญากับแม่ว่าเราจะป้องกันและจะไม่ยุ่งกับยาเสพติด”

“โหมมมีครับ ผมไม่มีวันสะเพร่าแบบนี้หรอกครับ ส่วนเรื่องยาผมไม่ยุ่งแน่นอน” เขายืนยันพร้อมทั้งมองสบตาท่านไม่หลบ

“ดีจ้ะ แล้วแฟนเรานี้คนไหน”

“เบลล่าหรือฮะ เธอเป็นรุ่นพี่ผมหนึ่งปี ปีหน้าก็จะเข้ามาหาวิทยาลัยแล้วครับ”

“แล้วนิโคลจะตามเธอไปด้วย?”

นิโคลล์ส่ายหน้าเพราะเขามิมหาวิทยาลัยในใจอยู่แล้ว ส่วนเบลล่าเธอจะเรียนมหาวิทยาลัยเล็กๆ เพราะค่าเทอมไม่แพงมาก ซึ่งเขาก็ไม่ขัด

“แม่ดีใจที่นิโคลไม่คิดจะตามเธอไปเรียน” กิ่งเพชรมองลูกชายคนรองด้วยสีหน้าอ่อนคลายขึ้น

“ผมรู้ว่า” ชายหนุ่มยืนยันก่อนจะกอดคนเป็นแม่แน่น

“แล้วจะเรียนที่ไหน เมกาหรือจะไปอังกฤษเหมือนพี่”

นิโคลล์มีสีหน้าครุ่นคิดด้วยความหนักใจ เพราะในอดีตตนอยากตามรอยโรเบิร์ตพี่ชาย ทว่าตอนนี้ตนกลับอยากเรียนที่อเมริกา “ผมยังไม่แน่ใจครับ”

“ตามใจนะ เรียนที่ไหนแม่ไม่ว่า ช่วงนี้ก็สนุกให้เต็มที่เพราะคุณพ่อยังทำงานอยู่ แต่ถ้าเราเรียนจบท่านน่าจะเกษียณ”

นิโคลล์มองหน้าพี่ชายที่ดูขรึมกว่าเดิมเยอะแล้วถอนหายใจเฮือก “ผมก็หวังว่าแต่ดจะไม่ขยายธุรกิจไปมากกว่านี้นะครับ”

“แม่อีกหวังแบบนั้นเหมือนกันจ้ะ” กิ่งเพชรคิดถึงสามีที่ยังทำงานหนักอย่างกังวล ยิ่งพฤติกรรมผู้บริโภครที่เปลี่ยนไปตามเทคโนโลยีและเทรนด์ใหม่ๆ สามีเธอยังทำงานหนัก ยิ่งดีที่ตอนนี้โรเบิร์ตโตเข้าไปช่วยบิดาแล้วหลังจากเรียนจบระดับปริญญาโทจากอังกฤษ

“ว่าแต่ช่วงนี้ขายหนูสเตซี่หายไปเลยนะ” กิ่งเพชรอดที่จะเอ่ยถามถึงคนที่ตนเอ็นดูเหมือนลูกสาวอีกคนไม่ได้ แม่จะพอรู้คร่าวๆ ว่าเพราะอะไร แต่ไม่คิดว่ารายนั้นจะหายไปเลย ล่าสุดที่มาคือวันที่ร้องไห้เพราะนิโคลล์ผลุนผลันออกจากบ้านไป วันนั้นหนูน้อยสเตฟานี่ร้องไห้หนักจนเธอกังวล เธอโทรบอก สตีฟ แอนเดอร์สัน ซึ่งคราวแรกรายนั้นบอกว่าจะมารับลูกเอง แต่ก็ไม่ทันเพราะพี่เลี้ยงพาหนูน้อยกลับไปก่อนแล้ว และตั้งแต่นั้นสเตฟานี่ก็ไม่มาที่นี่อีก

ส่วนต้นเรื่องอย่างนิโคลัสก็ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

“ผมเพิ่งถามไปเลยครับ” นิโคลัสขมวดคิ้วมุ่นเมื่อรู้ว่ายายเด็กซึ่งนอนไม่ได้มาบ้านตนนานพอสมควร

“แต่ก็ดีแล้วละ”

“ครับ?” นิโคลัสมองหน้ามารดาด้วยความฉงน ดีตรงไหนตอนเป็นแขกประจำดีกว่าอีก เขากลับมาที่ไรก็เจอ ได้หยอกน้องได้ยิ้ม ได้ปลอบยายเด็กซึ่งนอน

กิ่งเพชรมองหน้าลูกชายโดยไม่ได้อตอบคำถามนั้น การที่หนูน้อยสเตฟานี่มีมารดาคนใหม่และไม่เอาแต่ผูกขาดกับลูกชายคนรองของตนย่อมดีกับหนูน้อยคนนั้น เพราะนิโคลัสกำลังเป็นวัยรุ่น อีกหน่อยพอเข้ามหาวิทยาลัยอีกฝ่ายต้องมีสังคมมากกว่านี้แน่ เธอกลัวว่าหนูน้อยสเตฟานี่จะยึดลูกชายตนจนกลายเป็นรอยร้าวในใจเมื่อต้องห่างกัน

“ช่างเถอะ พอวันเกิดครบรอบแปดขวบของหนูสเตซี่เราค่อยเชิญครอบครัวนั้นมาฉลองกับพวกเราในตอนกลางวันก็ได้”

“จริงด้วย ยายเด็กซึ่งนอนโตขึ้นอีกปีแล้วนี่นา” นิโคลัสพึมพำก่อนจะอมยิ้มเมื่อคิดถึงวันที่เจอเด็กนั้นครั้งแรก

นิโคลัสยกเลิกนัดกับแฟนสาวเพื่อกลับมาบ้านเมื่อรู้ว่ายายเด็กซึ่งนอนจะมา หลังจากไม่เจอมาสองปีทำให้เขาารู้สึกคิดถึงอีกฝ่ายจนติดหมด “คอยดูนะ เจอหน้าจะจับพืดพุงให้นุ่มเลย”

หว่าชายาวๆ กลับชะงักเมื่อเจอแขนป้อมกอดคอพี่ชายตนแน่นตรงเก้าอี้ริมสระว่ายน้ำ ดวงตาคมวาววาบขึ้นอย่างไม่พอใจเมื่อยายเด็กนิสัยเสียลืมหูลืมตาเพียงเวลาแค่สองปีผ่านไป

‘หี มีพี่ชายคนใหม่’ เด็กหนุ่มค่อนข้างอดอีกฝ่ายพร้อมทั้งเดินไปยังมุมสระเพื่อหาเรื่องใครบางคน ก่อนที่ใจเขาจะร้อนไปหมด

เมื่อไปถึงแล้วถูกดวงตากกลมโตเบือนไปที่อื่นราวกับไม่อยากจะเห็นเขา
อย่างโรอย่างนั้น ไม่เพียงแค่นั้น ยังเดินไปนั่งตักพี่ชายจนเขาเริ่มจะ
โมโห เพราะที่ผ่านมามีอีกฝ่ายผูกติดกับเขามากกว่าใครๆ

“มาเล่นน้ำกันไหมนิด”

ชายหนุ่มส่ายหน้าไปมาก่อนจะมองพี่ชายที่ยิ้มขันขณะมอง
ตามสายตาเขาที่หยุดอยู่ที่ร่างเล็ก “เดี๋ยวก็ไม่สบายกันหรอก”

“พี่อยู่ไม่เป็นไรหรอก” โรเบอร์โตตอบ หันไปมองมารีญา
ที่ตอนนี้ว่ายน้ำเก่งแล้วด้วยสายตาเอ็นดู โดยที่มือก็ยังโอบกอด
สเตฟานี่เอาไว้เมื่ออีกฝ่ายกอดตบแน่นเป็นดังเมรารวกับกำลังหา
ที่คุ้มภัย

ทว่าเสียงร้องของน้องสาวที่ตั้งอยู่ไม่ไกลทำให้เขาต้องหันไป
มอง ก่อนที่โรเบอร์โตจะยกร่างอวบของสเตฟานี่ให้หนึ่งตรงขอบสระ
ส่วนตบนั้นกระโดดลงสระไปยังน้องสาวที่น่าจะเป็นตะคริว

นิโคลัสที่เพิ่งจะถอดรองเท้าเสร็จจากตอนแรกจะกระโดดน้ำ
เพื่อไปช่วยน้องสาว กลับต้องเปลี่ยนทิศทางไปยังร่างอ้วนป้อมที่นั่ง
ตัวแข็งที่อ้อมเมื่อเห็นตน

“ไงตัวเล็ก”

คนอายุอย่างสิบขวบเบือนหน้าหนีก่อนจะมองเพื่อนรักอย่าง
เป็นห่วง ทว่าร่างสูงใหญ่ตรงหน้าทำให้ตนไปหาเพื่อนไม่ได้

“คุยกันหน่อยสิ” นิโคลัสลงทุนง้อเด็กน้อยของเขาอีกครั้ง ทว่า
ใบหน้าที่ยังกลมไม่ต่างจากเมื่อก่อนกลับพองขึ้น และยายเด็กดื้อ
ก็ใช้พลังเงียบสู้กับตน ชายหนุ่มหันไปมองน้องสาวที่ถูกช่วยขึ้นมา
จากสระแล้ว และดูเหมือนน้องเขาจะไม่เป็นอะไรเพราะยังยิ้มร่า
เดินมากอดคอตน

“คิดถึงนิกี่ที่สุด”

“อ้อจนวันนี้ แล้วทำไมไม่รู้จักสังเกตตัวเอง ถ้าไม่มีพวกพี่อยู่

จะอย่างไร” เขาเอ็ดน้องด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเกินวัย

“ไม่เอา อย่าตุน้อง” มาริยาฎุไบหน้ากับไหล่ฟีก่อนจะมองขนมที่พร้อมไปเพราะเพื่อนรักของตน “น้องเข้าไปเอาขนมเพิ่มก่อนดีกว่า”

คราแรกจะห้ามน้อง ทว่าพอเห็นพี่ชายส่งสัญญาณชวนดื่ม เขาจึงพยักหน้าให้เจ้าตัวเล็ก ดีเหมือนกัน จะได้อายายเด็กคือของเขาต่อ ดวงตาคมมองตามพี่ชายและน้องสาวด้วยสายตาหมายมาด ก่อนจะคว้าเอายายฟุงพลู้ยข้างตัวหมับ

“ปล่อยเค้านะ” สเตฟาเน่ที่มองเพื่อนรักในอ้อมกอดของอดีตพี่ชายสุดที่รักด้วยสายตาเงื่องงเหงื่อออกเยิ้มอยู่ดีๆ อ้อมแขนแข็งแรงนั้นโอบกระชับตนไว้

“จับตัวได้แล้ว ยายเด็กคือ” นิโคลัสก้มหน้าสบตากับยายเด็กอ้วนที่ไม่รู้ว่าโตขึ้นจะผอมลงหรือเปลือยอย่างเอ็นดู

“ปล่อยนะ อย่ามาตะตองตัวเค้า”

“ยายเด็กแก่แดด ดูซีริ่ลียะเน่ๆ” เขาว่า

“คนนิสัยไม่ดี” ปากน้อยบิตเบ้ น้ำหูน้ำตาไหลเมื่อถูกต่อว่าแบบนั้น

“ใครกันแน่ หายไปเป็นปีๆ” นิโคลัสเอ็ด ทว่ากลับโยกร่างน้อยไปมาเพื่อปลอบโยน

“เกลียดที่สุดเลยรู้ไว้ด้วย เกลียดร้อยปีอย่ามาตีร้อยชาติ”

“ขนาดนั้นเชียว” เด็กหนุ่มมองเป็นเรื่องขำขันก่อนจะตาวาวระยับเมื่อคิดอะไรบางอย่างได้ ร่างสูงลุกขึ้นยืน มองมือน้อยที่กอดคอตนแน่นด้วยสายตาหมายมาด

“ไม่เล่นนะ ไม่เล่นน้ำ”

“ใส่ชุดว่ายน้ำโชว์พุงน่าเกลียด ลงไปแช่น้ำหน่อยจะเป็นไรไป” พุดจบนิโคลัสก็โยนร่างน้อยลงสระว่ายน้ำราวกับจะแกล้ง ชายหนุ่มหัวเราะขำการพยายามตีน้ำเพื่อพุงตัวราวกับปลาพะยูนหัวว่ายน้ำ

อย่างไรอย่างนั้น

“ช่วยด้วย”

เพราะได้ยีนว่าน้องสาวเรียนว่ายน้ำหลังเลิกเรียนจึงเข้าใจว่า ยายเด็กดีนั้นเรียนมาเหมือนกัน ทว่าตนกลับคิดผิดเมื่อร่าง ที่พยายามตีน้ำเริ่มต้นรนเพื่อจะได้โผล่พ้นน้ำ เพราะน้ำหนัก ที่เกินเกณฑ์ทำให้เจ้าหล่อนค่อยๆ จมต่อมลงไป

“สเตซี่ แก่ลั้งฉั่นหรือเปล่ายายเด็ก...” เมื่อเห็นอีกฝ่ายจม ลงไปเรื่อยๆ จึงเห็นท่าไม่ดี กระโดดลงไปคว้าเอาร่างของเด็กหญิง สเตฟานี่ที่จมน้ำขึ้นมาด้วยใบหน้าเครียดจัด

นิโคลัสพาร่างไม่ได้สติขึ้นไปนอนบนขอบสระ ก่อนจะขึ้นไป มองร่างชาวผ่องที่นอนนิ่งไม่ไหวติงด้วยใจที่เจ็บหน่วง “สเตฟานี่ ยายเด็กบ้า ตีนลิ”

มือเรียวยาวตบที่ใบหน้าอวบเบาๆ ทว่าอีกฝ่ายยังนอนนิ่ง เห็นดั่งนั้นนิโคลัสจึงทำการผายปอดด้วยใจที่ร้อนรน ขณะที่ทำ ก็มีหลายต่อหลายคนเดินตรงมาที่พวกตนอยู่ ทว่าตอนนี้เขาไม่มี กะจิตกะใจจะหันไปมองเพราะยายเด็กซึ่งอนกำลังเกิดอันตราย ใจเขาเต้นรัวด้วยความหวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ทว่าพระเจ้าก็ไม่ได้ใจร้ายกับเขานักเมื่อยายตัวเล็กลำลั่นน้ำ พร้อมกับไอค็อกเค็กจนเขาต้องถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่ไม่นาน อะไรบางอย่างที่กระแทกใจก็ทำให้เด็กหนุ่มผละห่างจากร่างเล็ก รวากับเจ้าหล่อนเป็นของร้อน ใบหน้าที่ยิ้มพรายเป็นหนึ่งซึ่งก่อนจะ ถอยออกมาเมื่อรู้ตัวว่าเกือบทำให้เด็กหญิงสเตฟานี่ต้อง...ตาย

ใจที่มันอัดแน่นราวกับจะขาดที่มาพร้อมกับความรู้สึกผิดทำให้ เด็กหนุ่มหลับตาลงก่อนจะมองพี่ชายและคนอื่นๆ ที่หันไปดูแล เจ้าหล่อนแล้วตัดสินใจเดินจากมา

“สเตรฟานี่เป็นยังไงบ้าง” นิโคลัสเอ่ยถามพี่ชายเสียงเบา
ราวกับไม่ใช่ตัวเอง

“ปลอดภัยแล้ว นายแกลิ่งน้องทำไม”

คนถูกพี่ชายเอ็ดหนึ่งไปก่อนจะกระซิบถาม “ผมไปเยี่ยมได้ไหม”

“ได้สิ แต่น้องไม่ได้บอกใครนะว่าถูกนายโยนลงน้ำ”

“อย่างนั้นหรือ ยายเด็กโง่” นิโคลัสพึมพำแล้วตามทุกคน
ขึ้นรถไปบ้านแอนเดอร์สัน ทว่าพอไปถึงมันกลับไม่่ง่ายอย่างที่คิด
เมื่อเขาถูกน้องเกลียด

จากที่พยายามง้อ แต่พอเห็นอดีตน้องติดพี่ชายตนเอง นิโคลัส
ก็เหมือนคนที่กำลังถูกหมางเมิน จากที่เคยเป็นที่หนึ่งกลับกลายเป็น
คนที่เจ้าหลอนไม่เห็นหัว คนถูกชังถอนหายใจอย่างหงุดหงิด เมื่อ
พยายามอยู่เป็นเดือนก็ยังเข้าถึงตัวเด็กนั้นไม่ได้ เขาจึงรู้สึกสูญเสีย
อึดตาและจงใจเมินยายเด็กไม่มีเหตุผล ยิ่งการเรียนและแฟนสาว
ดึงเวลาของตนไปทำให้นิโคลัสเลิกสนใจสเตรฟานี่ จวบจนย้ายออก
จากบ้านเมื่อต้องไปเรียนมหาวิทยาลัยที่อยู่อีกรัฐ ทำให้เขาไม่ได้ยิน
เรื่องราวของ สเตรฟานี่ แอนเดอร์สัน ไปอีกหลายปี

ในขณะที่หนูน้อยสเตรฟานี่ก็ตั้งแง่เกลียดอดีตพี่ชายคนโปรด
หนูน้อยฝังใจกับการถูกทิ้ง การถูกเขาแกลิ่งโยนลงสระว่ายน้ำแล้ว
ไม่ช่วย ไม่แม่แต่จะอยู่ข้างๆ ตนด้วยซ้ำ จากวันเป็นเดือน จากเดือน
เป็นปี ต่างคนต่างก็เติบโตขึ้นโดยแทบจะไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กัน
เจอหน้ากันก็จ้องแต่จะทะเลาะและเถียงกันให้อีกฝ่ายเจ็บ แม้คนที่
แพ้ส่วนใหญ่จะเป็นคนน้องก็ตาม

3

ยิ่งเกลียดยิ่งใกล้

ดวงตาคมมองใครบางคนด้วยสีหน้าเย็นชาก่อนจะเดินหนีขึ้นห้องไปอย่างไม่สนใจใคร

“นิกกี้” มาริยาตะโกนเรียกพี่ชายคนรองที่ขลุกอยู่แต่คอนโดฯ จนแทบไม่กลับบ้านตั้งแต่โรเบอร์โตพี่ชายคนโตกลับมา หลังจากหายตัวไปและสูญเสียความทรงจำ

“มีอะไร” ชายหนุ่มเอ่ยถามน้องสาวโดยที่ไม่หันกลับไปมอง

“กลับมาบ้านทั้งทีมากินบราวนี่ฝีมือห้องกับสเตซี่ก่อนสิคะ นะนะ” ร่างเล็กของมาริยาเดินเข้าไปคล้องแขนพี่ชายพร้อมทั้งดึงรั้งจนอีกฝ่ายยอมเดินตรงไปยังห้องนั่งเล่น

“พี่ไม่ชอบกินเค้ก เราก็อู้” ชายหนุ่มหลุบตามองน้องสาวด้วยสีหน้าดูดัดัน

“ไม่ชอบกินแค่ซิมก็ยังมีดี นะนิกกี้เนะ” มาริยายังคงอดอ้อนพี่ชายคนรองโดยไม่ทันจับสังเกตอาการของอีกฝ่ายและเพื่อนรักของตนอย่างสเตฟานี่

“พี่บอกว่าไม่กินไถ่ยายน้อง พี่เหนื่อย ขอตัวนะ” นิโคลัสมองใครบางคนที่ยืนคอแข็งอย่างจงหองด้วยสายตาแข็งกร้าว ก่อนจะปลดมือน้องสาวให้หลุดจากแขนตนแล้วเดินจากมา

“ไม่ต้องไปกวนเขาหรือกริยา รอพี่รีบกลับมาดีกว่า”

แผ่นหลังของเขาตรงเหี่ยวเมื่อได้ยิน ก่อนที่ใบหน้าหล่อเหลาจะมีรอยยิ้มหย่นแล้วร่างสูงก็หมุนตัวเดินกลับไปหาสองสาว

“พี่เปลี่ยนใจละ รู้สึกทิวพอดี” ดวงตาคมมองคนที่สู้สายตาเขาอย่างดุดันแล้วมองถาดบราวน์บนโต๊ะ “รียาไปสั่งเด็กให้เอาเบียร์เย็นๆ มาให้พี่หน่อยสิ”

มารียายิ้มกว้างเมื่อคิดว่าพี่ชายจะร่วมวงกับตน หญิงสาวรีบตรงดิ่งไปในครัว ปลอ่ยให้เพื่อนรักและพี่ชายคนรองอยู่ด้วยกันโดยไม่คิดอะไร

สเตฟานี่มองตามเพื่อนรักแล้วก็ก้าวเดินหมายจะตามเพื่อนไป ทว่าแขนแข็งๆ ของเขากลับจุดเธอไว้จนต้องสะดุดออกอย่างรังเกียจ “อย่ามาเตะนะ”

“สะตืดสะตืดคิดว่าฉันอยากเตะต้องตัวเธอนักหรือไง ยายเด็กใจแตก” นิโคลัสเหยียดยิ้มหย่นก่อนจะหันไปมองบราวน์แล้วยกมาทิ้งถาด

“ทำนานไหม”

สเตฟานี่มองสายตาที่ดุดันของเขาอย่างไม่ไว้ใจ ร่างเล็กเดินเข้าไปใกล้แล้วเข่งตัวเพื่อแย่งถาดบราวน์มา ทว่าอีกฝ่ายกลับยกสูงจนเธอเอื้อมไม่ถึง “อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ ฉันตั้งใจทำทั้งวัน”

ดวงตาคมมองสบสายตากกลมโตนั้นแล้วยกไหล่ “ตั้งใจทำให้ใคร”

“ถามได้ ก็ให้คุ้มฉันนะสิ” เมื่อเห็นประกายไฟในตาเขา สเตฟานี่ก็รีบถอยห่าง แต่เข้าไปเมื่ออีกฝ่ายโยนถาดบราวน์ลงบนโต๊ะ

อย่างไม่ไยดี ก่อนที่ส่องมือคู่นั้นจะมาบีบที่ไหล่เธอแน่น

“ฉันเจ็บนะ”

“เจ็บเป็นด้วยหรือ ผู้หญิงหน้าด้านอย่างเธอ” นิโคลัสกระซิบ

ถาม

“ฉันหรือหน้าด้าน รีบบีบจำเธอคนนั้นไม่ได้เอง และฉันก็มาก่อนผู้หญิงคนนั้น” หญิงสาวเถียงออกมาอย่างไม่กลัว ก่อนจะตาเบิกโพลงเมื่อปากร้อนผ่าวบดขยี้มาที่ปากเธออย่างดุตัน

“อ้อ อ่า อะ อ้อ”

เสียงคนเดินมาทำให้นิโคลัสได้สติ มือหนาพลั๊กจนร่างเล็กล้มลงที่พื้น หันไปมองบราวนี่แล้วจับเจ้าถาดบ้าง นั่นเดินตรงไปยังถึงชยะ

“สเตซีเป็นอะไร” มาริยารีบวิ่งไปหาเพื่อนจนไม่ทันสังเกตพี่ชายก่อนจะมีสีหน้างุนงงเมื่อเพื่อนรักรีบวิ่งตามร่างสูงของนิโคลัสไปด้วยใบหน้าซีดเผือด

“จะทำอะไร”

นิโคลัสหันไปมองคนถามที่วิ่งกระหืดกระหอบมา ก่อนจะโยนถาดบราวนี่ลงในถังชยะแล้วหันไปมองสบตาคนทำอย่างทำทนาย

“คนใจดำ ทำแบบนี้ทำไม ฉันตั้งใจทำทั้งวันนายรู้บ้างไหม” สเตฟาที่ปาดน้ำตาทิ้งอย่างเจ็บช้ำ เดินเข้าไปมองถาดบราวนี่ที่เธอตั้งใจทำราวกับมันเป็นของล้ำค่า

“เพราะฉันรู้ว่าเธอทำ เลยคิดว่ามันคงจะกินไม่ได้ ดังนั้นทิ้งๆ ไปซะน่าจะดีกว่า” นิโคลัสเอ่ยจบก็เดินจากมาอย่างเฉยชา

มือน้อยปาดน้ำตาบ่อยๆ ก่อนจะหันไปมองแผ่นหลังของคนใจดำที่หนีขึ้นห้องไปแล้วด้วยสีหน้าเจ็บปวด

มาริยาเมื่อปะติดปะต่อเรื่องได้ก็เดินเข้ามาปลอบเพื่อนรักที่ร้องไห้ด้วยความสงสาร ในใจก็คิดว่าพี่ชายคนรองเป็นบ้าอะไร

ขึ้นมาถึงมาแกลังเพื่อนเธอเหมือนเด็กๆ แบบนี้

“เราจะเอาเรื่องนี่เอง”

“ช่างเขาเถอะ” สเตฟานีเดินตามแรงจูงของเพื่อนไปยังห้องนั่งเล่น เซ็ดน้ำตาจนมันเหือดแห้ง “เราอยากกลับแล้ว”

“แฮ้ยได้ไง ไม่ได้โชว์ฝีมือทำบราวนี่ก็รอกินข้าวกับรีอบบี้ก็ยังมีดีนี่”

“ไม่ละ เราไม่อยากเห็นหน้าใครบางคน” เอ่ยจบร่างเล็กก็ลุกขึ้นยืนและเดินออกไปขึ้นรถแล้วขับออกไปในทันที โดยไม่เห็นสายตาพอใจของใครบางคนที่ยืนมองจากระเบียงห้อง

สเตฟานีปาดน้ำตาออกจากแก้มเมื่อใจกระหวังถึงคนใจร้ายคนนั้น คนที่แกลังเธอตั้งแต่เด็กจนโต ต่างจากมารีญาและโรเบอริโต คนพี่อย่างสิ้นเชิง “ฉันเกลียดนายที่สุด”

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นทำให้มีोन้อยกดปุ่มรับสายบนพวงมาลัยรถ ก่อนที่เธอจะเม้มปากแน่นเมื่อได้ยินเสียงของคนร้ายกาจ

“นี่แค่น้ำจิ้มสำหรับผู้หญิงอย่างเธอ”

“คนนิสัยไม่ดี รังแกผู้หญิง”

“เธอละนิสัยดีแค่ไหน สเตฟานี”

เมื่อถูกเขาข้อน ดวงตากลมโตจึงฉายแววเสียใจขึ้นมาวูบหนึ่ง ก่อนจะพยายามปิดมันออกไป “ฉันช้กอยากรู้แล้วว่าที่นายมาก่อวอนฉันอยู่นี่ เพราะห่วงพี่ชายหรือว่าห่วงฉันกันแน่”

“มันใจในเสน่ห์ตัวเองเกินไปหรือเปล่า สเตฟานี แอนเดอร์สัน”

เมื่อเขาข้อนเสียงเย็นแบบนั้นเธอจึงเม้มปากแล้วแสรังหัวเราะทั้งที่น้ำตาเริ่ม “นายเตรียมตัวออกแตกตายได้เลย เพราะฉันจะขอรีอบบี้แต่งงานให้เร็วที่สุด”

“หน้าด้าน”

“ดีกว่าหน้าตัวเมียรังแกผู้หญิงอย่างนายละกัน”

มือน้อยกวาดวงสายหลังจากพูดประโยคนั้นจบ มือข้างซ้ายยกขึ้นมาปิดหน้าตาที่มันขยั้นไหลทุกครั้งเพราะคนนิสัยไม่ดีหญิงสาวขับรถมาจอดที่คฤหาสน์หรือก่อนจะตรงดิ่งขึ้นชั้นสามอันเป็นอาณาเขตของตนเพื่อหลีกเลี่ยงการพบหน้าบิดา

เธอไม่อยากตอบคำถามท่านว่าเมื่อไรโรเบอร์โตจะจัดงานแต่งงานเพราะเธอก็ตอบไม่ได้ ภาพใบหน้าที่เป็นหน้าตาของเธอคนนั้นทำให้เธอไม่กล้าที่จะเร่งและลงเล่ห์ในใจสักๆ

แม้ต้นจะเป็นคู่หมั้นมานานและมีสิทธิ์ที่จะเร่งรัด แต่เธอกลับกลัว...กลัวว่าวันหนึ่งโรเบอร์โตจำเธอคนนั้นได้ทุกอย่างมันจะเปลี่ยนไป และที่มากกว่านั้นคือเธอกลัวความเกลียดชังจากเขาคอนนั้น

“ทำไมต้องคิดถึงตานันด้วย”

เธอบ่นตัวเองหน้าง้ำพร้อมทั้งดิ่งตุ๊กตาหมุสีชมพูตัวโปรดเข้ามาถอดแล้วเปิดซีดีดูเพื่อฆ่าเวลา

“ทำไมไม่คิดต้องชอบแกลิ่งสเตซี่”

เท่าที่กำลังก้าวออกจากคฤหาสน์หรือหยุดชะงักเมื่อได้ยินคำถามของน้องสาว มุมปากเขายกยิ้มหยันเมื่อคิดว่าแม่นั้นคงจะฟ้องเพื่อนรักอีกแล้วสินะ “ใครแกลิ่ง?”

“พี่แกลิ่ง ก็เห็นๆ กันอยู่” มาริยามองหน้าพี่ชายคนรองอย่างไม่เข้าใจ สเตฟาหน้าสงสารแค่นั้นใครๆ ก็รู้ พ่อแม่เลิกกันตั้งแต่เด็ก ก่อนที่ไม่นานแม่ของสเตฟานี้จะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ โชคดีที่มีแม่เลี้ยงที่รักตนเหมือนลูกอย่างนางสาวเข้ามาดูแล พอมีคู่หมั้นก็มาหายตัวไปแล้วไปรักกับผู้หญิงฉวยโอกาสที่ไหนไม่รู้ แล้วตอนนี้ก็หมั้นกับโรเบอร์โตพี่ชายคนโตของเธอมาหลายปี แต่ไม่มีวิธีแหวว่า

อีกฝ่ายจะขอแต่งงาน

“ยุ่งน่าายาน้อง เอาเวลาจับผิดพี่ไปดูแลเพื่อนที่แสนจะ
น่าสงสารของน้องเถอะ”

“ดูเล่นะรียาตุแลอยู่แล้ว แต่ทุกครั้งที่สเตซี่มาที่นี่ ทำไมพี่
ต้องไม่พอใจด้วย”

นิโคลล์มองน้องสาวตาดูก่อนจะเดินออกจากบ้านโดยไม่คิด
จะตอบคำถามนั้น

มารียามั้มปากแล้วหมุนตัวเดินกลับเข้าบ้านด้วยอาการฮึดฮัด
ทว่าเมื่อทำอะไรไม่ได้จึงโทร.ไปขอโทษเพื่อนรักแล้วชักชวนอีกฝ่าย
ออกไปช้อปปิ้งในวันพรุ่งนี้เพื่อคลายเครียด

“ฉันชักอยากจะรู้แล้วว่าที่นายมาก่อวณฉันอยู่เนี่ยเพราะ
ห่วงพี่ชายหรือว่าหึงฉันกันแน่” มุมปากหยักยกขึ้นเมื่อยายเด็กนั้น
ปากดีขึ้นทุกวัน น่าจะจับมาจูบให้ร้องไห้วันละสามเวลา

“ฝันไปเถอะว่าฉันจะยอมให้เธอทำแบบนี้ ยายเด็กขี้ลืม”

“กระเป่ารุ่นนี้ก็สวยนะสเตซี่ คอลเลกชันใหม่ด้วย”

“มีแค่สองใบเท่านั้นนะคะคุณผู้หญิง”

สเตฟานี่มองเพื่อนรักและกระเป่าพลางส่ายหน้าไปมาเพื่อ
ปฏิเสธ ถ้าเป็นอดีตเธอคงคว้ามันเอามาไว้อย่างไม่รีรอ

“ทำไมละ” มารียาถามเพื่อนรักก่อนจะชักสีหน้าเมื่อนางแบบ
ที่เคยเห็นผ่านตามาบ้างเดินมาหยิบอีกใบ

“มีคนดูอยู่ไม่เห็นหรือไง”

“แต่เพื่อนคุณไม่สนใจ”

“เขาไม่สนใจแต่ฉันเลือกอยู่” มารียาต่อว่านางแบบที่ไร้มารยาท
อย่างไม่ไว้หน้าก่อนจะชักสีหน้าเมื่อเห็นพี่ชายเดินเข้าร้านมา และ
ที่หน้าโมโหกว่านั้นคือแม่ นางแบบเกะเขน พี่ชายเธอเน่น

“นิค”

“วันนี้ทำไมไม่เข้าบริษัท” นิโคลัสเอ็ดน่องพร้อมทั้งกวาดสายตาไปมองใครอีกคนที่คอแข็งทันทันที่ที่เห็นเขา

“น่องจะเข้าบ้าย บอกเลขาฯ ไว้แล้ว แล้วพี่ว่างหรือไงถึงพานางแบบมาเดินช้อปปิ้งแบบนี้”

มารียามองนางแบบด้วยสีหน้าบูดบึ้งยิ่งกว่าเดิม

“ฉันอยากได้ใบนี้จังค่ะ”

“ไม่ได้ ฉันเอาทั้งสองใบ ใบหนึ่งของสเตซี่เพื่อนฉัน” ได้ยินแบบนี้เธอจึงแย่งมันมาจากมือนางแบบ โดยไม่สนใจเลยว่าเพื่อนรักจะปรามตนอย่างไร

“พอแล้วยายน่อง”

สเตฟานี่มองคนที่ตีหน้าดุแล้วเบือนหนี เขามองเธอราวกับเป็นต้นเหตุของเรื่องอย่างไรอย่างนั้น “ให้เธอไปเถอะรียา”

“ไม่ได้ เงินก็เงินพี่ชายรียา ดั่งนั้นรียาไม่ให้” มารียาโวยพร้อมทั้งมองสบตานางแบบสาวอย่างแข็งกร้าว

นิโคลัสมองใบหน้าสวยของอีกคนก่อนจะมองกระเป๋าเจ้าปัญหาแล้วแจ้งพนักงานให้เอาทั้งสองใบไปคิดเงิน โดยมีหน้าแย่งมาจากมือของนางสาวเอง ซึ่งรายนั้นก็ปล่อยแต่โดยดีแม้ใบหน้าจะบูดบึ้งก็ตาม

“ขอบคุณนะคะ”

นิโคลัสปล่อยให้นางแบบสาวจูบขอบคุณด้วยสีหน้าเฉยชา ก่อนจะดันอีกฝ้ายออกเพื่อหันไปมองยายคุณหนูสมองกลวงที่เบือนหน้าหนีด้วยสายตาดูชิ่งหนีหนึ่ง เมื่อพนักงานนำกระเป๋าทั้งสองใบที่ห่อและใส่ถุงของแบรนต์มาส่งให้ เขาก็ถือไว้แล้วยื่นให้น้องสาวไปใบหนึ่ง

“รียาไม่อยากได้แล้ว เชิญเอาไปให้ผู้หญิงในสต็อกเถอะ”

มารียาจับมือเพื่อนเอาไว้แน่น ทว่ายังไม่ทันจะได้ไปไหน พี่ชายก็ยึดกระเป๋าใส่มือตนจนต้องรับเอาเอาไว้

นิโคลัสมองใบหน้าที่เฉยชาของใครอีกคนแล้วก็ยึดกระเป๋าอีกใบใส่มือน้อยพร้อมทั้งเลิกคิ้วเมื่ออีกฝ่ายแทบจะปล่อยทันทีราวกับมันเป็นของร้อน

“อะไรกันคะ”

เสียงนางแบบสาวหาได้ทำให้เขาสนใจไม่ เพราะตอนนี้เขากำลังประสานสายตากับยายเด็กไร้มารยาทอย่างทำทนาย

“ฉันไม่เอาของของนาย”

“ให้โอกาสพูดอีกครั้ง” นิโคลัสกระซิบขู่เมื่อหางตาเห็นน้องสาวลากนางแบบออกไปนอกร้าน เมื่ออีกฝ่ายโวยวายจะมาแย่งกระเป๋าใบที่ตนยึดยึดใส่มือน้อยของสเตฟานี

“ฉันไม่เอา ถ้าอยากได้ฉันมีเงินซื้อ”

“งานการไม่ทำ วันๆ เอาแต่ซื้อบั้ง จะเอาเงินที่ไหนมาซื้อ”

“มันเรื่องของฉัน พ่อฉันรวยก็แล้วกัน” สเตฟานีสวนกลับก่อนจะเบือนหน้าหลบเมื่อใบหน้าหล่อเหลาเคลื่อนมาใกล้

“ผู้หญิงแบบเธอมันไร้ค่านะว่าไหม คงไม่มีผู้ชายคนไหนอยากจะทำมาเป็นเมีย เพราะเอามาก็ผลาญเงินไปวันๆ กระเป๋าฉันจะให้ค่าจวบอันจิตซัดของเธอแล้วกัน”

สเตฟานีนำถู่ในมือแน่นขณะมองแผ่นหลังกว้างที่เดินจากไปดวงตากลมโตลั่นระริกขณะมองอ้อมแขนแข็งแรงโอบกอดเอวบางระหงของนางแบบคนนั้น

“ดีจังเลย ได้กระเป่าฟรี นึกทีนี้น่ารักเป็นบ้าเลยว้าไหม ชื่อให้สเตซี่ด้วย น่ารักที่สุด” มารียายังคงชื่นชมพี่ชายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มโดยไม่ได้สังเกตเห็นใบหน้าที่ซัดเผือดของเพื่อนรักข้างกายเลยสักนิด

“เราว่าเราจะกลับละ วันนี้ปวดหัวยังไม่รู้”

“อ้าว ยังไม่ได้กินอะไรเลยนะ”

“เราไม่ไหวจริงๆ รึยา เราขอโทษนะ” สเตฟานี่บอกเพื่อนด้วยใบหน้าที่ซีดเผือด ซึ่งรายนั้นก็ยอมแยกจากกันอย่างว่าง่าย ขณะที่เดินย้อนกลับมาลานจอดรถ แท้เรียกว่าก็ต้องชะงักเมื่อเห็นร่างสูงของใครบางคนยืนกอดคอกรอ

“หลีก”

“จะไปไหน” เอ่ยถามคนตัวเล็กตรงหน้าพร้อมทั้งมองดูที่อีกฝ่ายถืออย่างพอใจที่เจ้าหล่อนไม่โยนมันทิ้ง

“เรื่องของฉัน แล้วเอาของของนายไปด้วย” เธอยัดมันใส่อ้อมแขนที่กอดคออย่างไม่คิดจะรับ ก่อนจะถอนหายใจด้วยความฮึดฮัดเมื่ออีกฝ่ายยื่นเหยยขวางทางตน

นิโคลัสมองคนที่ยืนหน้าตรงหน้าอย่างใจเย็น จนในที่สุดมุมปากหยักก็ยกขึ้นเมื่อเจ้าหล่อนเริ่มทนไม่ไหว

“ถอยไปนะ ฉันจะกลับบ้าน”

“ก็กลับสิ ฉันไม่ได้ห้ามอะไรเธอนี่”

“แต่นายยืนขวางรถฉันอยู่” มองเขาตากว่าก่อนจะดันร่างหนาให้ถอยห่างเมื่อทนไม่ไหว ทว่าร่างที่ยืนอยู่นิ่งๆ กลับขยับพร้อมทั้งรัดเอาเธอเอาไว้จนหายใจไม่ออก

“ปล่อยฉันนะ”

“เธอแต่ละต้องตัวฉันก่อนนะยายใจ”

“นายมันฉลาดตายละ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องริอบบี้และรียา”

“ฟ้องสิ บอกคู่หมั้นเธอด้วยว่าฉันจูบเธอกี่หน” นิโคลัสมองสบตาสวยอย่างทำทนาย มุมปากหยักก็ยกขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าหวาดหวั่นของยายคุณหนูสวมมงกุฎ

“ต้องการอะไรกันแน่ มาคุยกับฉันทำไม”

“ผู้หญิงอย่างเธอฉันไม่อยากจะยุ่งนักหรอก”

“ไม่อยากยุ่งแล้วที่ทำอยู่นี้คืออะไร” สเตฟานีหุบที่อกกว้าง
อย่างเหลืออด ก่อนจะก้มหน้าซุกที่อกเขาเมื่อใบหน้าหล่อเหลา
ก้มมาใกล้

“ตอนนี้เธอต่างหากที่ยุ่มย่ามกับร่างกายฉัน”

ร่างน้อยถอยห่างแทบจะทันทีก่อนจะผลักเขาอย่างแรงแล้วรีบ
ขึ้นรถ ทว่าก่อนที่ประตูจะปิด มือหนักัดันมันไว้พร้อมกับที่ใบหน้า
หล่อเหลาก้มมาใกล้

“ขับรถดีๆ และอย่าไปทำร้ายคนอื่นบนท้องถนนล่ะ และ
นี่กระเป๋ากัน ถ้าเธอโยนมันทิ้งฉันจะจับเธอจนทุกครั้งที่มีโอกาส”

“โอ้บ้า โอ้คนนิสัยไม่ดี” สเตฟานีโยนกระเป๋ากันไปยังเบาะข้างๆ
ก่อนจะสตาร์ทรถแล้วถอยออกจากที่จอดอย่างรวดเร็วทันทีที่อีกฝ่าย
ปิดประตู

ใบหน้าหวานนูนตึงเมื่อคิดไปถึงคนนิสัยร้ายกาจอย่างนิโคลัส
ตลอดเวลาหลายปีมานั้นก่อนจะหาเรื่องเธอเสมอมา ไม่เคย
มีสักครั้งที่เขาจะญาติดีด้วย

ก่อนที่หญิงสาวจะมองแหวนหมั้นด้วยสายตาที่หม่นลง
เพราะคู่หมั้นของเธออย่างไรเบอริโตทำงานจนแทบไม่มีเวลาให้
เดือนหนึ่งเธอเจออีกฝ่ายแค่สองสามครั้งเท่านั้น ช่วงขณะหนึ่งที่
หญิงสาวคิดไปถึงเธอคนนั้น ผู้หญิงไทยที่ร้องไห้อย่างคนหัวใจ
สลาย ใบหน้าที่เธอจำไม่ลืมไม่ว่าจะผ่านมากี่ปี

